

vedkommende Arbejder en Arbejdsgiveren tilkommende Erstatning, dog ikke udover 10 Kr., som Arbejdsgiveren da er berettiget til at fradrage i den paagældende Arbejders Arbejdsfortjeneste ved Indførelse i Afregningsbogen". Jeg kan ikke se rettere, end at en saadan Bestemmelse ikke er ubillig, men da den ikke er bleven indsat af det høje Landsting, indser jeg det haabløse i at vente, at det høje Folketing paa dette Punkt skulde give mig Ret.

Maa jeg endelig, hvad jeg desværre ofte har haft Lejlighed og Grund til overfor de Lovforslag, der lægges paa Tingets Bord, gøre nogle sproglige Bemærkninger. De Herrer i Ministerierne, der koncipere vore Lovforslag, ere sikkert udmærkede Embedsmænd, men store Stilister ere de ikke, og de have desværre et svigtende Øre for vort gode danske Sprogs Velklang. Dette Lovforslag danner ingen Undtagelse. Det grimme Ord „saafremt" optræder stadig, ligeledes den i ikke mindre Grad grimme Sætningsbygning: „bliver at tilvejebringe", „bliver at træffe Foranstaltninger", „vil være at erlægge" o. s. v. Som det synes principmæssigt, bruges Ordet „samt" i Stedet for Ordet „og", og man taler om at „beskæftige" i Stedet for at „sysselsætte" o. s. v. De Herrer kunne sige, at dette er Smaating, men jeg vil da nævne en enkelt Passus, som dog vist ogsaa efter de Herrer Mening i alt Fald bør forandres. Den staar i Lovforslagets § 10, Nr. 5, og lyder saaledes: „Det skal paases, at Soverum kun belægges med et efter Rummets Størrelse passende Antal Personer, samt at Rummene ere forsynede med et til Kravet til almindelig benyttede Beboelseshuse svarende tilstrækkeligt Antal Vinduer, der i Ventilationsøjemed kunne aabnes." De Herrer ville give mig Ret i, at dette Sprog er særdeles knudret og vanskeligt at forstaa. Hvorfor ikke udtrykke dette Paabud med disse simple og letfattelige Ord: Det skal paases, at der i hvert Soverum ikke ligger flere Personer, end der efter Rummets Størrelse vil svare til Kravet til almindelige Beboelsesrum, og at der er Vinduer, der kunne aabnes?

Wenzel Neergaard: Efter den Diskussion, der er ført om det foreliggende Lovforslag baade i det høje Landsting og nu i dette Ting, tror jeg at kunne fastslaa, at Meningen om den hidtil gældende Lov ere ensartede og gaa i den Retning, at den i Virkeligheden har virket fuldt ud fyldestgørende og fuldt ud i Overensstemmelse med det, der har været dens Hensigt. Endvidere tror jeg at turde sige — og det er

heller ikke blevet bestridt fra nogen Side, end ikke fra Socialdemokraternes —, at den nugældende Lov er en udpræget Beskyttelseslov for de udenlandske Arbejdere. Det var jo ogsaa Meningen med den. Jeg havde selv den Ære i sin Tid at sidde i det Udvalg, som udarbejdede Loven, og jeg kan sige, at det ikke saa sjældent er hændet mig, naar jeg efter den Tid er kommen sammen med Arbejdsgivere, at der fra den Side har lydt nogen Misfornøjelse med i hvert Fald enkelte Bestemmelser i Loven. Man har ment, at de Rettigheder, som ifølge denne Lov ere tildelte den udenlandske Arbejdskraft, ere væsentlig større end de, der ere tildelte Arbejdsgiverne. Men jeg mener nu, at selv om der rent formelt kan være noget berettiget i Anker af denne Art, er Forholdet dog det, at skal man ind paa en Lovgivning af denne Art, er det ganske nødvendigt, at der tildeles Arbejderne større Rettigheder, end der tildeles Arbejdsgiverne, som altid ifølge hele deres sociale Stilling maa betragtes som staaende stærkere end Arbejderne. Der findes, som allerede nævnt af flere ærede Medlemmer, en Bestemmelse i den gældende Lov om, at den skal revideres i Aar. Jeg tror, at hvis denne Bestemmelse ikke havde været der, vilde Loven ikke være kommen til Revision, ganske simpelt af den Grund, at den i Virkeligheden har virket tilfredsstillende. Men nu findes denne Bestemmelse, og dette Lovforslag foreligger altsaa for os saaledes, som det er vedtaget i det høje Landsting.

Jeg kan ganske slutte mig til de Bemærkninger, der faldt fra den højtærede Konseilspræsident, og som gik ud paa, at de Forandringer, som vare foretagne i Lovforslaget af Landstinget, ikke vare af nogen meget væsentlig Natur, men dels vare redaktionelle Ændringer og dels Ændringer af en saadan Art, at man ikke kan sige, at Loven som Beskyttelseslov for Arbejderne i nogen som helst Grad er bleven forandret. Snarere vil jeg karakterisere disse enkelte Forandringer som rent praktiske Forandringer, der ere foretagne, fordi man i de forløbne 3 Aar har fundet enkelte Smaamangler ved Loven, og dette gælder da navnlig de Forandringer, der ere skete med Hensyn til Tilsynet, som i den nævnerende 2—3-dobbelte Form har virket noget generende og ikke vist sig at være praktisk. Jeg mener, at det i høj Grad trænger til at simplificeres og ogsaa er blevet simplificeret i den Form, hvori Lovforslaget nu er vedtaget i Landstinget.

Endvidere er der i Lovforslaget foregaaet enkelte Forandringer i Retning af